

Het is wat het is

Het is wat het is

Bert Blommen

Schrijver: Bert Blommen
Coverontwerp: Bert Blommen
ISBN: 9789463183703
© Bert Blommen

I Alex

Veldrijden is een achterlijke sport: een uur toertjes rijden op een guur veld tussen een lawaaierige meute die amper het verschil kent tussen slijk en bier. Desondanks die lelijkheid lijkt iedereen er hier gek op te zijn, en moet je het zelfs als gast verdragen dat op een donkere zondagnamiddag in een woonkamer de koers mag blijven ontstaan als je ergens bent uitgenodigd. Elke keer wanneer ik dit moet ondergaan fantaseer ik dat ik ook eens de familie ga uitnodigen, om gewoon een film aan luid volume te laten spelen, in de zetel te ploffen en er naar te kijken alsof het de normaalste zaak van de wereld is, en dan uiteraard tegelijkertijd ook nog alles luid van commentaar te voorzien. Ja, dat zou mijn bezoek zeer gezellig vinden.

Niet dus, maar bij een veldrit kan het blijkbaar wel, meerdere familiefeesten gaan gebukt onder die visuele pollutie, gecombineerd met luide stemmen die honderd keer hetzelfde zeggen over wie al dan niet het snelste met een fiets kan rijden of met de meest vlotte beweging over houten plankjes kan springen.

Ooit heb ik deze mening eens verkondigd tegen mijn twee broers en die voelden zich toen, wegens een mij nog niet geheel duidelijke reden, persoonlijk beledigd, wat nog maanden gedoe als gevolg had. Ik kreeg achteraf een boze e-mail en onze volgende ontmoeting stond bol van de gewrongen blikken en schampere opmerkingen om mij op de kast te jagen. Dat soort onnozele dingen maken me knettergek. Normaal reageren op een verschil van mening of ingesteldheid zit er bij hen niet in. Want zelfs wanneer

je gevoelige punten zoals politiek of religie vermijdt, kunnen sommige mensen, waaronder dus mijn beide broers, ook op hun tenen getrapt zijn als je niet de meest gangbare opvattingen volgt.

Sindsdien ben ik bij mijn familie steeds op mijn hoede. Ik beperk mijn bezoeken tot een minimum, en als ik er echt niet onderuit kan gedraag ik mij zo onopvallend mogelijk.

Elke opmerking die kan geïnterpreteerd worden als een opinie of waardeoordeel laat ik achterwege. En bovendien is het eigenlijk helemaal niet zo moeilijk om altijd zo neutraal mogelijk te antwoorden eens je het gewoon bent. In het geval van mijn familie werd het mij trouwens al snel duidelijk dat niemand toch ooit iets vroeg aan mij. Het woord moet je daar altijd zelf opeisen door wat spitante opmerkingen, dus gewoon mijn mond houden was snel een eenvoudige reflex geworden.

Katrien, sinds een zevental jaar mijn vriendin, is zelf ook bezwaarlijk een open boek te noemen, wat het ook voor mij thuis enigszins gemakkelijker maakt om daar al dat emotionele gedoe te vermijden. Ze houdt haar emoties grotendeels voor zichzelf en ik vind dat opperbest, gevoelens zijn er niet steeds om te uiten. Dat is onder een groot deel van de mensen geen populaire mening om te verkondigen dus ook die hou ik voor mezelf. Wanneer Katrien dan toch de noodzaak lijkt te voelen iets te moeten overbrengen zal ze dat vooral doen met non-verbale communicatie, en dat kan ik met veel gemak negeren. Ik ben allergisch aan drama dat ontstaat uit banaliteit; wie als laatste de tafel heeft afgeruimd, wie zijn voeten niet heeft

geveegd, en wie altijd zijn vuile sokken laat slingeren, dat soort dingen.

Ik ben er wel zeker van dat Katrien het één en ander voor mij verborgen houdt, maar dat is nu eenmaal de collateral damage van dit soort relatie. Al baart het me wel een beetje zorgen dat ze tegenwoordig continu een soort tristesse uitstraalt, alsof er diep in haar een groot verdriet is opgesloten waar alleen wat losse flarden van te zien zijn via haar ogen. Die droefheid was me beginnen opvallen wanneer we waren gaan samenwonen, en in het begin deed ik nog af en toe moeite om die om te buigen, met vergeefse pogingen om toch wat de vrolijke jongen uit te hangen - stemtimbre aanpassen, slechte grappen maken, veel complimenten geven, dat soort dingen - maar die krampachtige probeersels hadden zelden succes. Het is te zeggen, eigenlijk nooit. Ondertussen heb ik het dan ook maar opgegeven en doe ik ook geen moeite meer om mijn desinteresse in zowel mijn als haar leven te verbergen. Het is het beste voor ons beiden, denk ik.

Op mijn job heeft dat conflictvermijdend gedrag mij wel een hele hoop problemen opgeleverd, daar moet ik niet flauw over doen. Mijn dagtaak is ronduit vervelend en uitzichtloos, Excell bestanden aanvullen achter een bureau is voor weinigen een uitdaging, en door mijn emotionele lafheid ben ik grotendeels zelf verantwoordelijk voor het feit dat ik me elke dag met lood in mijn schoenen naar deze job moet slepen. Want zowel assertieve brulboeien als de meer slinkse praatjesmakers murwen zich probleemloos naar de hogere regionen van het bedrijf, mensen zoals ik die zo weinig mogelijk mensen voor de borst willen stoten blijven vastgeroest zitten op diezelfde

bureaustoel. Elke dag wanneer ik mezelf met een slechte kop automaatkoffie in dat lelijke vehikel laat zakken gaat er een gevoel van schaamte en walging door mijn lichaam. Het gevoel dat ik verplicht elke dag daar moet vertoeven, zonder ook maar enige nuttige bijdrage aan de samenleving of mijn eigen geluk te doen, geeft me nog steeds een stomp in mijn maag, een onbeschrijfbaar lamkendig gevoel. Maar ik verdien het nu eenmaal, iemand met meer lef zou zich hier al lang van hebben kunnen losrukken, er zijn spitsen en bankzitters in het leven en ik ben nu eenmaal een bankzitter die diep in zichzelf weet dat hij bij het affluiten van de match nog steeds op die bank zal zitten.

Bedrijfsfeestjes, zoals datgene waar ik vanavond op verzeild ben geraakt, probeer ik steeds te vermijden, want ze zijn een totale verspilling van tijd en energie. Naar de bodem van je glas cava of pintje kijken terwijl je je afvraagt in welk gesprek je moet inbreken beschouw ik niet als een aangename of nuttige bezigheid en dat is nog eufemistisch uitgedrukt. Iedereen probeert wat lucht te verkopen en zichzelf belangrijk en lollig voor te doen, ik word er pijnlijk van. Het is na al die jaren zo ver gekomen dat alleen al de gedachte aan zo'n feest me een standaard gevoel van misselijkheid geeft en een irritatie opwekt die ik moeilijk kan verwoorden. Ik ben dan ook het type dat 's middags een uitnodiging voor een werklunch steevast afwimpelt met een flauw excuus zodat ik een broodje kan eten achter mijn bureau terwijl ik op automatische piloot de nieuwssites afschuim. Ook als er een kleine receptie is, of een afterworkdrink zoals ze dat soms noemen, zit ik vooral in met het feit dat deelnemen betekent dat je nog

langer op die vreselijk job bent in plaats van thuis, dus ook voor die onaangename gelegenheden heb ik een resem standaarduitvluchten klaar. 'Ik heb nog een afspraak, ik moet met mijn vriendin ergens naartoe dus moet op tijd terug zijn', of simpelweg 'ik heb nog teveel werk', het zijn klassiekers die nog altijd hun werk doen. Mensen weten wel dat het uitvluchten zijn, maar het is gemeengoed dat ze je dan gerust laten, meer nog, als je ze een paar keer hebt gebruikt word je niet meer gevraagd, wat alles nog gemakkelijker maakt. Het is me trouwens een raadsel waarom al die anderen wel graag daar blijven rondhangen, en simpelweg niet gewoon liever thuis willen zijn. Maar deze keer had ik er tegen mijn gewoonte in dus toch voor gekozen om dit bedrijfsfeestje, dat werd georganiseerd om het nieuwe jaar in te luiden, te bezoeken. Dit omdat ik van plan was om na vanavond nooit meer terug te komen, nooit moest ik nog door die drieste, grijze gangen lopen of ongeïnteresseerd naar die mikmak van verhalen van collega's luisteren. De ene collega was vanzelfsprekend al wat sympathieker of intelligenter dan de andere, maar geen één van hen kon me nog maar de minste mate boeien, hun anekdotes gingen toch maar over TV-programma's die me niet interesseren of mensen die ik van haar noch pluim ken. Maar vanavond is het dus een soort afsluiting, al weet de rest dat niet, en zou het op zich niet veel verschil maken mochten ze het wel weten. Na vanavond kan ik dan de deur definitief dichttrekken.

Zoals elk jaar vindt dit feestje plaats in een zaaltje van een naburig gelegen bedrijf, dat een plaatsje heeft gekregen

midden in de betonnen hel van het industriepark, en ook zoals elke keer is het in de voor deze gelegenheid omgetoverde cafeteria ongezellig, muf en broeierig warm. De weeë geur van teveel mensen in een te kleine ruimte valt als een natte sjaal in je nek wanneer je binnenkomt en de grijze muren lijken je continu bedreigend aan te kijken. Een grote witte bak met ijs en allerlei drankjes staat wat onhandig in een doorgang naar het zaaltje, waardoor er verschillende opstoppingen ontstaan tussen mensen die naar het toilet moeten en diegenen die willen passeren om er een flesje Desperados of een ander hip brouwsel uit te pakken. Tegen de doffe muren hangen lelijke langwerpige lampen, die om de twee exemplaren flets groen kleuren. Een stijlloze manier om een soort lounge sfeer te creëren, maar het ziet er in de eerste plaats ongelooflijk lullig en geforceerd uit. Je zou denken dat ze echt moeite hebben gedaan om het er toch zeker niet op één of andere manier aangenaam te laten uitzien.

Ondertussen bonkt al twee uur lang inspiratieloze 90's dance uit de boxen, songs die me in mijn tienerjaren al spontaan darmkrampen gaven en me ook nu, na al die jaren, nog steeds zonder probleem mateloos kunnen irriteren. Al dat muzikaal afval klinkt nog even vreselijk en inspiratieloos als toen, het is totaal onbegrijpelijk dat het nu plots opnieuw hip is. Mensen zijn blijkbaar zo gevoelig aan nostalgie dat ze alle besef van wat nu eenmaal goede muziek is laten varen en vallen voor dit soort onzin. Enkele snode zakenlui kunnen er ondertussen dan nog wat geld uit kloppen door van die I Love The 90's feestjes en aanverwanten te organiseren.

Aan de draaitafels staat mijn collega Stefan, een amateur DJ die heel gewichtig zijn hoofdtelefoon tussen hoofd en schouder houdt geklemd, en met bezwete bovenlip snuistert door zijn platencollectie. Op de werkvloer probeer ik hem altijd te vermijden, want eens dat hij je te pakken heeft, laat hij je niet meer los met oninteressante praatjes over alle Chiro-fuiven waar hij het weekend voordien de boel 'plat gespeeld' heeft, zoals hij dat zo graag zegt. Ofwel liegt hij, ofwel zegt dat veel over het achterlijke publiek als je ze nog altijd kan inpakken met The Vengaboys of 2 Unlimited. Ik wist altijd wel heel even interesse te veinzen maar na een vijftal minuten was ik steeds op zoek naar een, weliswaar beleefde, uitvlucht om me zo snel mogelijk uit de voeten te maken.

Zoals altijd staat die muziek op zo'n feestje luid genoeg om je ernstig te hinderen wanneer je een gesprek wil voeren.

Vreselijk vind ik het om in iemand zijn oor te moeten brullen, niet zeker te zijn dat hij je verstaan heeft, en je ook nog zorgen maken dat je een slechte adem hebt.

Momenteel knalt 'Show Me Love' van Robin S. door het feestgedruis, en in een hoekje zijn enkele dames van de afdeling boekhouding aan een soort geforceerd dansje begonnen, met van die typische knikkende knieën en verkrampte armbewegingen zoals alleen dames die de 35 zijn gepasseerd dat lijken te kunnen.

Uiteraard is de grootste uitdaging op zulke feestjes mezelf een houding te geven. Te lang alleen staan is wel heel zelig, dus op de eerste plaats probeer ik me altijd krampachtig tussen collega's te wringen om een betekenisloos babbeltje te slaan, iets waar ik echt desastreus slecht in ben. Ook al doe ik elke keer mijn best

en oefen ik op voorhand in de wagen met enkele standaardzinnnetjes. Maar soms vind je nu eenmaal geen aanknopng, en dan kan het snel gênant worden. Dus wanneer je in die situatie terecht komt is het de kunst zeer snel een beslissing te maken welk groepje mensen de volgende prooi zal zijn en hoe je op een eervolle manier dat eerste groepje kan verlaten. Doen alsof je naar het toilet moet is een klassieker, net zoals overtuigd acteren dat je in de verte iemand ziet waar je zeker nog iets tegen moet zeggen. Maar vervolgens moet je wel succes hebben in je deelname aan het gesprek van dat nieuwe groepje, want als je twee of drie keer wat laveloos hebt staan draaien duikt het zelfvertrouwen helemaal onder nul. Wanneer je dan toch die geschikte gesprekspartner hebt gevonden komt er ook al snel een ander probleem boven water: het gevoel dat je wat te lang bij hem of haar blijft plakken, een beetje zoals mijn voorbeeld van de DJ aan het koffieapparaat. Bovendien denk ik dat anderen dat snel in de gaten hebben wanneer je te lang bij dezelfde persoon blijft staan. Precies alsof je maar één iemand vindt waar je een degelijk gesprek mee kan voeren, wat je meteen een onpopulaire indruk geeft. Of erger, als je in een boeiend gesprek met een dame bent verweekeld geef je misschien de indruk dat je aan het flirten bent. En eens die gedachte door je hoofd begint te spoken kost het alle moeite van de wereld om weg te kijken van haar borsten en vraag je je ook elke keer dat je in haar ogen hebt gekeken af of dat niet te lang is geweest. Allemaal dingen die mijn stressniveau de hoogte in jagen. Allemaal gedoe aan mijn kop.